

РЕШЕНИЕ

№ 4009

гр. София, 16.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 30.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **1256** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК вр. чл. 118 КСО.

Образувано е по жалба на С. В. К. от [населено място], подадена чрез адв. К., срещу Решение № 2153-21-17/20.01.2023 г. на директора на ТП на НОИ – С. - град, с което е потвърдено Разпореждане № 730217/18.11.2022 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване.

В жалбата се твърди, че решението и потвърденото с него разпореждане са незаконосъобразни, тъй като са издадени в противоречие с материалния и процесуалния закон. Излагат се доводи, че не е пропуснат срока за преосвидетелстване, тъй като не е служебно повикана за преосвидетелстване от органите на експертизата на работоспособността. В тази връзка жалбоподателката твърди, че длъжностното лице по пенсионно осигуряване няма право на преценка, а е длъжно стриктно да приложи разпоредбата на чл. 30, ал. 3 от НПОС, а именно да извърши проверка относно служебното повикване. Като допълнителен аргумент се изтъква, че е сезирана експертната комисия за извършване на преосвидетелстването със заявление - декларация № 222022071868199, поради което счита, че новото преосвидетелстване е извършено в срок и няма вина за пропускането му. От друга страна оспорващата не споделя изводите на решаващия орган за липса на предпоставките за изплащане на пенсия за инвалидност визирани в чл. 90а, ал. 1 КСО, обоснован с определената ѝ с ЕР на ТЕЛК № 90493 от 05.12.2022 г. трайно намалена работоспособност под 71 на сто /в случая 65%/. В тази връзка сочи, че решението на ТЕЛК е обжалвано и не е влязло в сила, поради което неправилен се

явява изводът на директора на ТП на НОИ – С. град за липса на основание за изплащането на социална пенсия за инвалидност. Претендира се отмяна на решението и потвърденото с него разпореждане.

В съдебно заседание жалбодателката не се явява. По делото е постъпила молба от 30.05.2023 г. от адв. К., в която същата сочи, че поради служебна ангажираност не е в състояние да се яви в с.з., поддържа жалбата и моли за отмяна на решението на директора на ТП на НОИ – С. град и потвърденото разпореждане, както и присъждане на разноски, за което представя списък.

Ответникът - директорът на ТП на НОИ – С. град, чрез юрк. Б., оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена с присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура редовно призована, не изпраща представител, не изразява становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 11.12.2018 г. С. К. подава заявление с вх. № 2112-21- 4550/11.12.2018 г. /л. 13-15/ за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, като представя ЕР на ТЕЛК № 2177/01.11.2018 г. /л. 16/, съгласно което органите на медицинската експертиза са определили 100.00 % ТНР без чужда помощ, дата на инвалидизиране 10.05.2018 г. и срок на инвалидността две години - до 01.11.2020 г.

С Разпореждане № [ЕГН] от 08.01.2019 г. /л. 21/ на длъжностното лице по „ПО” е отпусната социална пенсия за инвалидност по чл. 90а. ал. 1 от КСО, считано от 12.07.2018 г. до 01.11.2020 г. - срока на инвалидност, определен от органите на медицинската експертиза и е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, тъй като лицето не отговаря на условията на чл. 74, ал. 4 от КСО.

С последващо Разпореждане № 730217/85 от 18.11.2022 г. /л. 22/ на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, на основание чл. 96, ал. 1, т. 5 от КСО във връзка с чл. 30, ал. 3 от НПОС е прекратена получаваната от С. В. К. социална пенсия за инвалидност, считано от 02.11.2020 г. при съобразяване с изтичане на определения с ЕР на ТЕЛК № 2177/01.11.2018 г. срок на инвалидността и обстоятелството, че лицето не се е явило за преосвидетелстване.

Разпореждането е оспорено от С. К. в срока по чл. 117, ал. 2 КСО пред компетентния ръководител на ТП на НОИ.

С Решение № 2153-21-17/20.01.2023 г. на директорът на ТП на НОИ – С. - град е отхвърлил жалбата и е потвърдил Разпореждане № 730217/85 от 18.11.2022 г. Приел е за неоснователно възражението за спазване на срока за преосвидетелстване от жалбоподателката, а с оглед приложеното ново решение на ЕР на ТЕЛК от 05.12.2022 г. е обоснован и извод, че лицето не отговаря и на предпоставките за отпускане на социална пенсия за инвалидност - установеният % ТНР е под изискуемия минимум 71 предвиден в чл. 90а, ал.1 КСО.

Във връзка с твърденията, че ЕР на ТЕЛК от 05.12.2022 г. е оспорено пред НЕЛК, от С. К. е представена жалба от 14.12.2022 г., ведно с уведомление № 0100555/ХИР /л. 72/, видно от което разглеждането на жалбата срещу ЕР на ТЕЛК № 90493/05.12.2022 г. е насрочено за 23.03.2023 г.

При така установената фактическа обстановка и съобразно чл. 159 от АПК, чл. 168,

ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 146 от АПК, Административен съд – София – град, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК от надлежна страна и при липса на предпоставките по чл. 159 от АПК, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност пред АССГ. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съобразно задължението на съда по чл. 168, ал. 1 от АПК настоящият състав следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО, въз основа на Заповед № 1712/17.08.2015 г. на Управителя на НОИ, представена и приета като доказателство по делото. Потвърденото Разпореждане № 730217/85/18.11.2022 г. също е издадено от компетентен орган – длъжностно лице по „ПО“, съгласно Заповед № 1015-21-247/04.12.2018 г. на директора на ТП на НОИ-С. град. Същата е подписана „ЗА ДИРЕКТОР“ /съгласно заповед № 1016-40-772/18.07.2017 г./ от П. Х. П.. Съгласно т. 1 от приложената заповед № 1016-40-772/18.07.2017 г., издадена от подуправителя на НОИ /л. 45/, П. Хр. П. – директор на дирекция „Обща администрация“ в ТП на НОИ – С. – град, е оправомощена да изпълнява правомощията на директора на ТП на НОИ – С. град, предоставени по чл. 29 от правилника за организацията и дейността на НОИ, в случай на негово отсъствие поради разрешен платен или неплатен отпуск, отпуск при временна неработоспособност, командировка, както и при друга възникнала неотложна необходимост. В тази връзка по делото са ангажирани от страна на ответника доказателства за отсъствието на директора на ТП на НОИ – С. град към датата на издаване на Заповед № 1015-21-247/04.12.2018 г., а именно – Заповед № 29426 от 28.11.2018 г. /л. 60/, видно от която Т. Б. В. - директор на ТП на НОИ – С. град е бил в платен годишен отпуск от 30.11.2018 г. до 05.12.2018 г. и ще бъде заместващ от П. Хр. П.. От друга страна съдът установи, че заповед № 1016-40-772/18.07.2017 г. /л. 45/ е издадена на основание чл. 37, ал. 3 от КСО от подуправителя на НОИ - В. К. - Н.. При отсъствие на управителя неговите функции се изпълняват от подуправителя. Нормата на чл. 37, ал. 3 КСО предвижда, че „при отсъствие на управителя неговите функции се изпълняват от подуправителя. Подуправителят може да изпълнява функции, които са му възложени от управителя.“ По делото са представени доказателства – ДВ, бр. 37 от 09.05.2017 г. /л. 66/, в който е публикувано решението за освобождаване на управителя на НОИ – Б. Х. П. във връзка с подадена оставка. Предвид тези обстоятелства и при условията на чл. 37, ал. 3 КСО заповед № 1016-40-772/18.07.2017 г. е постановена от В. К. – Н.. Решението за избор на нов управител на НОИ е публикувано в ДВ бр. 77 от 26.09.2017 г.

С оглед изложеното оспореното решение и разпореждането на длъжностното лице по ПО се явяват издадени от компетентни органи.

Оспореното решение отговаря на изискванията на чл. 117, ал. 5 от КСО, във връзка с чл. 59, ал. 2 от АПК. Същото е издадено при спазване на законоустановената форма. При издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения.

В случая няма спор по фактите и същите правилно са установени от административния орган. Спорният по делото въпрос е правен и е свързан с

наличието на предпоставките за прекратяване на социалната пенсия за инвалидност по отношение на С. К..

Жалбоподателката твърди, че преосвидетелстването ѝ е извършено в срок, като не споделя изводите на решаващия орган, че не отговаря на изискванията на чл. 90а, ал. 1 КСО обоснован с установената ТНР под минимума от 71 на сто с аргумент, че ЕР на ТЕЛК е обжалвано и не е влязло в сила.

Настоящият състав намира възраженията в жалбата за неоснователни по следните съображения:

Нормата на чл. 96 от КСО, озаглавена "Прекратяване на пенсията" е цитирана като относима в нейната цялост към провежданата процедура, а не само като конкретно основание за прекратяване на пенсията. Според чл. 96, ал. 1 от КСО, пенсията се прекратява, когато: 1. пенсионерът почине; 2. детето навърши възрастта, до която може да получава наследствена или персонална пенсия, или е осиновено; 3. преживелият съпруг, който получава наследствена пенсия, встъпи в брак; 4. отпадне основанието за получаването. 5. когато пенсионерът не се яви за преосвидетелстване от органите на експертизата на работоспособността, след като е служебно повикан. Съгласно чл. 96, ал. 2 от КСО, в случаите по т. 1 на ал. 1, пенсията се прекратява от края на месеца, през който е починал пенсионерът, а по т. 2-5 - от датата, на която е възникнало основанието за прекратяването. В случая въз основа на фактите и обстоятелствата, е обоснована хипотезата по чл. 96, ал. 1, т. 5 от КСО.

Страните не спорят, че с ЕР на ТЕЛК № 2177/01.11.2018 г. органите на медицинската експертиза са определили на жалбоподателката 100.00 % ТНР без чужда помощ, дата на инвалидизиране - 10.05.2018 г. и срок на инвалидността две години - до 01.11.2020 г.

Във връзка с възражението, че К. е спазила срока за преосвидетелстване, съдът намира, че правилно решаващият орган е приел, че в случая оспорващата не е преосвидетелствана при условията на чл. 30, ал. 3 НПОС, а се е позовал на нормата на § 20а, ал. 1 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., и за преодоляване на последиците /ЗМДВИПОРНСПП/, обн. ДВ, бр. 53 от 08.07.2022 г., в сила от 01.07.2022 г.

Според цитираната законова норма експертните решения на ТЕЛК и НЕЛК за определяне на трайно намалена работоспособност/вид и степен на увреждане, на които срокът на инвалидност е изтекъл в периода от 13 март 2020 г. до 30 юни 2022 г., продължават действието си до издаване на ново експертно решение, но не по-късно от 31 декември 2022 г., когато лицата са подали заявление-декларация за преосвидетелстване от ТЕЛК до 15 юли 2022 г.

В хронологичен порядък, първоначално с разпоредбата на § 20, ал. 1 от ПЗР на ЗМДВИПОРНСПП /ДВ, бр. 34 от 2020 г., в сила от 9.04.2020 г., изм., бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г., бр. 64 от 2020 г., в сила от 18.07.2020 г. / е продължено действието на експертните решения на ТЕЛК и НЕЛК за определяне на трайно намалена работоспособност/вид и степен на увреждане, които изтичат по време на извънредното положение или на извънредната епидемична обстановка и три месеца след нейната отмяна, т. е. до 30 юни 2022 г. Целта на приетото законодателно решение е гарантиране на възможността на правоимащите лица за получаване на осигурителните плащания /и в част пенсия за инвалидност/ до момента, до който ще е обективно възможно преосвидетелстването им, с оглед затрудняването и

препятстването на този процес от извънредността на епидемичната ситуацията в Р България.

С горечитираната новела на § 20а, ал. 1 от ПЗР на ЗМДВИПОРНСПП, ДВ, бр. 53 от 08.07.2022 г., в сила от 1 юли 2022 г., е предвидено ново продължение на действието на решенията на органите на медицинската експертиза. Условието за това са кумулативни: 1. ЕР на ТЕЛК и НЕЛК за определяне на ТНР /вид и степен на увреждане, на което срокът на инвалидност е изтекъл в периода от 13 март 2020 г. до 30 юни 2022 г. и 2. правоимащото лице да е подало заявление-декларация за преосвидетелстване от ТЕЛК до 15 юли 2022 г.

В случая първото изискване е налице, тъй като видно от приложеното по делото ЕР на ТЕЛК № 2177/01.11.2018 г. срокът на инвалидността изтича на 01.11.2020 г., т.е. в периода от 13 март 2020 г. до 30 юни 2022 г. Правилно е прието в решението обаче за неизпълнена втората предпоставка - лицето да е подало заявление-декларация за преосвидетелстване от ТЕЛК до 15 юли 2022 г., доколкото се установява безспорно по делото, че заявлението за преосвидетелстване е подадено на 18.07.2022 г. с № 222022071868199 /л. 29/, т.е. извън горепосочения срок /15.07.2022 г./.

Следва да бъде взет предвид и фактът, че при постановяването на процесното разпореждане за прекратяване на личната социална пенсия за инвалидност, издателят на акта действа при условията на обвързана компетентност, при които административният орган не разполага с право на избор и при наличие на предвидените в закона предпоставки е длъжен да прекрати отпуснатата пенсия.

Съдът намира съответни на закона и изводите на решаващия орган за липса на правно основание за възобновяване на социалната пенсия за инвалидност на С. К. с аргумента, че не отговаря на условията за отпускането ѝ закрепено в нормата на чл. 90а, ал. 1 КСО, а именно: няма определена ТНР от ТЕЛК над 71 %, видно от ЕР на ТЕЛК от 05.12.2022 г.

Относно възраженията, че горепосоченото ЕР на ТЕЛК е оспорено пред НЕЛК съдът съобрази следното:

В разпоредбата на чл. 98, ал. 7 от КСО е предвидено, че ако решението на ТЕЛК и НЕЛК е обжалвано от председателя на медицинската комисия или по реда на чл. 112 от Закона за здравето /каквито са в случая и твърденията на жалбоподателката/, до влизането в сила на решението на НЕЛК, съответно на съда по обжалваното решение на органите на медицинската експертиза, се отпуска, възобновява и възстановява пенсия за инвалидност в размер на социалната пенсия за старост. Предвид обстоятелството, че на жалбоподателката е отпусната, респективно прекратена с обжалваното разпореждане лична социална пенсия за инвалидност по чл. 90а КСО и с оглед посочения минимално изискуем процент ТНР, визираната разпоредба ще намери приложение в случаите на обжалване на експертни решения на органите на медицинската експертиза по освидетелстване и преосвидетелстване на лица с ТНР. Правата на лицето са гарантирани от чл. 98, ал. 8 и чл. 97, ал. 2 от КСО. При влязло в сила решение на ТЕЛК/НЕЛК, с което е определен необходимият процент 71% ТНР, пенсията се отпуска от датата на възстановяването на пенсията, като този момент следва да бъде считан от датата на нейното прекратяване.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че не са налице основанията по чл. 146 от АПК за отмяна на оспореното решение и потвърденото с него разпореждане. Жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско

възнаграждение в размер на 100 лева, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София – град, Трето отделение, 44 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. В. К. от [населено място], подадена чрез адв. К., срещу Решение № 2153-21-17/20.01.2023 г. на директора на ТП на НОИ – С. - град, с което е потвърдено Разпореждане № 730217/18.11.2022 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване.

ОСЪЖДА С. В. К., ЕГН– [ЕГН], с адрес: [населено място], кв. В., ул. „20“ № 27, да заплати на ТП на НОИ С. град сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение за настоящото производство.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: